

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΔΡΑΦΟΝΣΟΥ ΜΠΡΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ήτανε γλυκειά φθινοπωρινή ημέρα. Ή γραφική βίλλα του καθηγητού Στάουερμαν ξω από την πόλι χτισμένη προβάλασε σάν ντροπική παρθένα μέσα απ' τὰ θεόρατα δένδρα και τους πυκνούς θάμνους. Όλα τὰ στόμα των παραθύρων ήτανε κατεβασμένα. Λές και κοιμόντανε ή όμορφη βίλλα στην αγαλιά της γλυκειάς και ήμερης φύσης. Μόνο στη δυτική πλευρά πίσω απ' τὸ λεπτό κουρτινάκι του πολύ-πολύ σιγά κουνιόντανε έμάντευες μιά σιαιά, μιά σιλουέττα.

Λείγοντας μὲ τὸ δάκτυλό της ή 'Ελένη την βίλλα, ειπε:

— Νά ή βίλλα του κυρίου Στάουερμαν.

— Τὸυ καθηγητού σου ;

— Ναι, καίμενε Ρόμπερτ. Είνε, ξέρεις, ένας ήπότης, ένας σπάνιος χαρακτήρ. Όταν ήμουνα μικρή και οί γονεΐς μου κατοικοΐσαν χειμώνα-καλοκαίρι στην Ελαλί μας, ο κύριος Στάουερμαν ήτανε τόσο καλός για μένα και οί μόνος που φρόντιζε για την άνατροφή μου. Όλοι τόν εΐχανε για γέρο και άσχημο γιατί φορούσε γυαλιά και περπατούσε λιγάκι σωφτός, άλλ' εγώ εΐχα έντελώς άλλη ιδέα.

Ήτανε τότε καμιά σαρανταριά χρονών, εΐχε πλούσια ξανθά μαλλιά, γλυνά μεγάλα καταγάλανα μάτια και ένα χαμόγελο ουράνιο.

— 'Ελένη, θά με κάμεις ζηλιάρη, της ειπε ο Ρόμπερτ.

Ή 'Ελένη τού άπάντησε με μιά ματιά παρατεταμένη, γεμάτη άγάπη και άφοσίωσι που έλεγε περισσότερο από κάθε άλλη άπάντησι.

Ή 'Ελένη και ο Ρόμπερτ αγαπιόντουσαν χρόνια τώρα και μόλις πριν από ένα μήνα κατώρθωσαν να φθάσουν στο ποθομένο τέρμα, να στεφανωθούν.

Θέλησαν λοιπόν να περάσουν τις πρώτες έβδομάδες στην πόλι όπου ή 'Ελένη έζησε τὰ παιδικά της χρόνια.

— Ξέρεις, τού ειπε ή 'Ελένη εκεί που προχωρούσαν, θά χαϊρόμουνα πολύ άν μπορούσα να δω άλλη μιά φορά τόν καθηγητή μου.

Ο καίμενος κύριος Στάουερμαν ! Θάνα πάλιν μόνος του έρμημος !

— Μπá και δεν έχει οίκογένεια ;

— Όχι, γιατί δεν παντρεύτηκε Αυτός πάντα απέφυγε τις γυναΐκες.

— Τις γυναΐκες ναι —άλλά και τὰ κορίτσια ; τις μαθήτριες λόγου χάρη ;...

— Καλέ, για τόν κύριον Στάουερμαν θά μου πης ; Καίμενε Ρόμπερτ, αυτός ήτανε τόσο καλός, τόσο σπανία, τόσο ύπερροχη ύπαρξίς. Τήν τελευταία χρονιά που ιδωθήκαμε ήμουνα δεκάξη χρονών, άμφιβάλλω μάλιστα άν θά με γνωρίση.

Και γέροντας τ'ομορφό της κεφαλάκι που άκουμπούσε στον ώμο του, τού ξανάπε :

— Έρχεσαι, Ρόμπερτ, μαζί να τόν έπισκεφθούμε ;

— Νά σου πώ. Πρώτα-πρώτα δεν τόν γνωρίζω, έπειτα δεν μου κάμνει ούτε ευχαρίστησι, ούτε κακό μιά τέτοια έπίσκεψι, ήγίαινε σὺ και τελείωνε γλήγορα, εγώ σέ περιμένο στην καμιά τὸυ δρόμου.

— Έννοια σου και δεν θ' άργήσω. Όρεβουάρ ! τούδωσε ένα γρήγορο φιλί στο στόμα και ξεκίνησε για τή βίλλα.

Μιά λυγνή, κοκκαλιάρη ύπηρέτρια την ύποδέχτηκε.

— Μπορώ να δω τόν κύριο Στάουερμαν ;

— Δεν ξέρω... πώς σάς λένε ;

— Πήτε του έτσι. Ή 'Ελένη, ή μαθήτριά του, θέλει να τόν δη.

— Α ! σεΐς εΐσθε, δεσποινΐς 'Ελένη ; συγγνώμη δεν σάς έγνώρισα. Περάστε δεσποινΐς. Ο κύριος Στάουερμαν θά χαρή πολύ να σάς δη.

Ή 'Ελένη δεν έπερίμενε πολύ. Σε λίγο ο κύριος Στάουερμαν μπήκε στο σαλόνι που ήτανε δίπλα από τὸ γραφείο του.

Τὰ πλούσια ξανθά μαλλιά του εΐχανε άσπρίσει. Τήν λάμψη των γαλανών ματιών εΐχε άντικαταστήσει ή μελαγχολία, μιά μελαγχολία πολύ λυπητερή. Μόνο τὸ χαμόγελο ήτανε τὸ ίδιο κερδίει καρδιές.

— 'Ελένη, ή αγαπημένη μου 'Ελένη !... Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα που σέ ξαναβάρω.

Ή 'Ελένη βαθεία συγκινημένη, χαϊδεύοντας με τὰ άπαλά κοντυλένια της δάχτυλα τὸ κρῖο χέρι του, τού ειπε :

— Κι' εγώ, κι' εγώ τὸ ίδιο κ. Στάουερμαν. Μά τι λοιπόν δεν ξέρατε πώς εΐμαι έδώ τώρα τόσες μέρες ;

— Ναι, τὸ ήξερα.

— Και φανταστήκατε πώς μπορούσα να φύγω χωρίς να σάς έπισκεφθώ ;

— Α ! δεν άμφεβάλλα πώς θά έρχόσαστε. Τόση ώρα τώρα σάς παρακολουθούσα κρυμμένος πίσω απ' τὸ κουρτινάκι. Σας συνάδευε κάποιος κύριος.

— Ο 'Ούζυγος μου, κύριε Στάουερμαν.

— Μά τι, παντρεύτηκετε ; Παντρεύτηκε λοιπόν ή μικρή μου 'Ελένη !...

Σώπασαν και οί δύο τους. Πρώτος πάλι μίλησε ο κύριος Στάουερμαν.

— Καθήστε λοιπόν. Δεν πιστεύω να σέ βιαστική ;

Καθήσανε κοντά. Άρχισε να τού λέει για τήν εύτυχία της, για τήν ζωή της με τόν Ρόμπερτ και όσο προχωρούσε στην διήγησι, τὸ πρόσωπό της άλλαζε, τὸ όμορφαινε ή συναίσθησις της χαράς και της εύτυχίας, αντίθετα δὲ τὸ δικό του χλωμάζε.

— Τώρα, κ. Στάουερμαν, που εΐμαι πιά παντρεμένη μπορούμε να αναφέρουμε τὰ περασμένα. Θυμάσθε τί ; Πόσο ήμουν έρωτευμένη μαζί σας ; Ήτανε τόν τελευταίο χρόνο...

Της άπάντησε μ'ένα έλαφρό κούνημα τὸυ κεφαλιού του. Έκείνη συνέχισε :

— Θυμάστε ;... Μιά μέρα βρήκατε στο βιβλίο σας τὸ πρώτο μου και τελευταίο γράμμα... Δεν πιστεύω να λησμονήσατε τὸ γράμμα που έκείνο, τού ειπε. Σας έγραφα τὰ έξής :

«Κύριε Στάουερμαν, εΐμαι δεκάξη χρονών και ως την στιγμή αυτή δεν αγαπήσα. Τους νέους που γνωρίζω δεν μ' άρέσουν. Όλοι τους εΐνε γελοιοί, μικροί... Μόνον, σεΐς κ. Στάουερμαν, εΐσθε ώραιος και γνωστικός... Τόσο καιρό τώρα δεν κάνω άλλο παρά να σας σκέπτομαι. Σας οραζίζομαι πώς πάλαψα πολύ με τόν έαυτό μου για να κρύψω τὸ αίσθημά μου αυτό. Δεν τὸ κατώρθωσα. Σας αγαπώ, σας αγαπώ με όλην τήν δύναμη της ψυχής μου».

— Πήτε μου, κ. Στάουερμαν, θυμάσθε τὸ γράμμα μου ;

Ο κ. Στάουερμαν ήταν άκίνητος, βουδός... Πέρασαν έτσι λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα σιγά, άτάραχα, με μιά βαρεία φωνή που έβγαινε βαθιά απ' τή ψυχή του, ειπε :

— Ναι, θυμάμαι τὸ γράμμα σου.

— Και τι ειπατε τότε με τὸ νου σας. Έξακολουθήσατε όμως να σέ πάλι καλός ; για μένα. Άργότερα μιά μέρα μου ειπατε : — «Δεσποινΐς, μην άφίνετε άλλοτε τέτοιου είδους γράμματα στα βιβλία τὸυ γένου-διδασκαλίου σας. Εΐσθε παιδί, παιδί...» Δεν εΐνε έτσι, κ. Στάουερμαν ; Αυτή ήταν ή άπάντησί σας. Μπορώ μου σίχισατε τὸ γράμμα μου σὲ δυό και τὸ κρύψατε στο πορτοφόλι σας. Δεν άγρίεψα, δεν θυμάσατε μαζί μου. Εΐχατε δίκιο. Ένα κορίτσι δεκάξη χρονών δεν ξέρει ποιά εΐνε ή άληθινή άγάπη. Άλήθεια κ. Στάουερμαν πώς σας φάνηκα τότε ;

— Μου φανήκατε ένα άληθινό, όμορφο, και έξυπνο παιδί με καρδιά και αίσθηματα που στον καθένα έμπνέει άγάπη και σεβασμό, μαζί. Ναι, 'Ελένη, σάν διάβασα τὸ γράμμα σας ειπα : Γιατί ναίνα αυ ή ή διαφορά στην ήλιξία μας ; Γιατί ναίνα αυτή τόσο νέα και 'γώ γέρος άποχρυστατικός ;

— Άλήθεια, κ. Στάουερμαν ;

Θέλησε να της ειπει και κάτι άλλο, μιά ή ματιά του θλώσε, όλη ή λύπη ή χρωμμένη τόσα χρόνια στην καρδιά του έξωτερικεύτηκε με ένα δάκρυ που καταρρέησε στο μάγουλό του. Έκρυψε στα χέρια του τὸ πρόσωπό του και κλαΐγοντας με όσα δάκρυα εΐχε της

ειπε :

— Σας αγαπούσα τότε ακόμα άλλ' όχι με την παιδική άπραγη άγάπη. Σας αγαπούσα 'Ελένη, με όλη την δύναμη της ψυχής. Ήτανε ή πρώτη και τελευταία φορά που αισθανόμουν τὸ γλυκό της άγάπης χτυποκάρδι. Και ή άγάπη εκείνη ήταν ή μόνη ήλιακή άχτίδα που έλαμψε για μιά στιγμή στον ορίζοντα της σκοτεινής και πικραμένης μου ζωής !

Χλωμή ή 'Ελένη, σάν ναχε πέσει, δίπλα της κεραινός, προσπαθούσε να βρη μιά παρηγόριο λέξι για τόν συντριμμένο αυτόν άνδρα που εκλαιγε μπροστά της.

Αυτός δεν την άκουγε. Έκλαιγε, γιατί στα δάκρυα εύρισσε κάποια άνακούφησι. Ήταν εύτυχής που τού δόθηκε τέλος άφορησι ή πη εκείνο που χρόνια τώρα έκρυβε βαθεία στην καρδιά του.

— Ναι, 'Ελένη, σ' αγαπούσα. Ήσουν ή εύτυχία μου, τὸ φως μου, ήσουν οί πόνος μου. Ο Θεός τὸ ξέρει πόσο αγωνίστηκα να πνίξω τὸ αίσθημά μου, να κάνω τόν άδιάφορο. Ή σκέψις πώς μιά μεραθά αγαπήσης άλλον, άλλος θά σέ έχει κοντά του, άλλος θά σέ φιλή και μένα θά με λησμονήσης, χωρίς να μάθης ποτέ τὸ μυστικό μου, ή σκέψις αυτή μου φαρμάκωνε όλο μου τὸ εΐναι, τὸ σωματικό και ήθικό ! Γιατί 'Ελένη, γιατί να αναφέρης τὰ περασμένα ; Γιατί να άγγίξης μιά πληγή που σάωνα πονή ;

— Και σεΐς, και σεΐς, άποκρίθηκε ή 'Ελένη με τόν πιο στοργικό της τόνο, θά με συγχωρήσατε για τὸ κακό που σας έκανα ; Τὸ μοιραίο εκείνο γράμμα ;... Έκείνο φταιει...

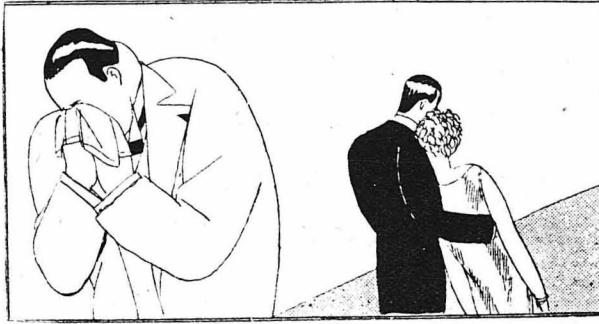
— Ίσως... Γιατί πριν διαβάσω τὸ γράμμα σας εκείνο στη συνείδησί μου δεν εΐχε άποχρυσταλλωθῆ τὸ αίσθημά μου.

— Θεέ μου ! Με τι θά μπορούσω να έξαγοράσω τὸ σφάλμα μου ; ρώτησε ή νέα βαθεία λυπημένη.

— Άκούσατε 'Ελένη, μη ξαναπερνάτε απ' την βίλλα μου άλλοτε με τόν Ρόμπερτ.

— Σας τὸ ύπόσχομαι, αγαπητέ μου κύριε Στάουερμαν. Υποσχεθήτε μου όμως και σεΐς πώς θά με λησμονήσατε.

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησί του έσκυψε και τόν φίλησε

== ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ==

Οί καρχαρίες καταβροχθίζουν ολόκληρο πλήρωμα

Ολόκληρο το πλήρωμα του βραζιλιανού φορτηγού «Μόνιζ» κατεβροχθίσθη τελευταίως από τους καρχαρίες. Το «Μόνιζ» εταξείδευε προς μία βραζιλιανή άκτι, στην οποία άφθονούν οι καρχαρίες, Ένώ όμως προχωρούσε ή μηχανή του έξεξεργήθη από το πλήρωμα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το πλοίο και να μπει σε μία μεγάλη βάρκα, ενώ συγχρόνως από την άκτι έσπευδε προς βοήθεια ένα ναυαγοσωστικό. Αξάφνη ή βάρκα άναποδογύρισε και, υπρός στο ναυαγοσωστικό, οι καρχαρίες άδμησαν κι' άγλαζαν τους δεκαεξη άντρες του πληρώματος, τους όποιους και καταβροχθίσαν πριν προφθάσει να επέμβη το ναυαγοσωστικό.

Γάμοι και αυτοκτονία

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές της Αμερικανικής Κυβερνήσεως που έδημοσιεύθησαν τελευταία, έτελέσθησαν κατά το 1925 σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες 1,778,000 γάμοι, οι όποιοι είνε δεκά τρεις εκατο λιγώτεροι από τους τελεσθέντας το 1924. Έχορηγήθησαν άκόμη 170,000 διαζύγια, τα όποια είνε πέντε τοίς εκατό περισσότερα από του 1924. Ο «Κήρυξ της Νέας Υόρκης» σχολιάζοντας τους άριθμούς αυτούς γράφει ότι άν εξακολουθήσουν οι ίδιες άναλογίες γρήγορα ή Αμερικη θα γίνει ο Παράδεισος των Δόν Ζουάν.

Από τις ίδιες στατιστικές πληροφορούμεθα ότι τα αυτοκτονία διεμέλισαν, κατά το 1925, 15,000 άτομα. Το ρεκόρ εις τα αυτοκτονιστικά δυστυχήματα το έχει ή Καλλιφορνια όπου τα αυτοκτονία σκοτώνουν 32 επί 100,000 κατοίκων...

Μία πρωτότυπος κλοπή

Μία πρωτότυπος κλοπή έγινε κατ' αυτές ο' ένα χρυσοχοείο της Ρέντζιντ Στριτ του Λονδίνου. Κάποιος καλοντυμένος έμπικς στο χρυσοχοείο και άφρο εξέτασε πολλά κομήματα, εδιάλεξε ένα περιδέραιο αξίας 1600 λιρών. Όταν το πακέτο με το περιδέραιο ετοιμάστηκε ο άγοραστής έβγαλε από το πορτοφόλι του 16 χαρτονομίσματα των 100 λιρών για να πληρώσει, όταν άξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας νιτέκτιβ. Έπιασε τον άγοραστή από το χέρι και είπε:

«Α, σε πιάσαμε πάλι με τα κίβδηλα χαρτονομίσματα! Και στρεφόμενος προς το χρυσοχόο που τους έκείταζε κατάπληκτος έπρόσθεσε:

«Κύριε, ο πλάτης σας είνε κίβδηλοποιός! Η άδουνομία τον παρακολουθεί πρό ήμερών. Είμαι νιτέκτιβ. Έλάτε μαζί μας, στην άδουνομία. Θα πάρω και το περιδέραιο για πειστήριο. Το άυτοκτονητο περιμένει απέξω.

Και παίγοντας το περιδέραιο έβγήκε κρατώντας και τον ψευδοκίβδηλοπό από το άλλο χέρι. Ο χρυσοχόος έτρεξε να πάρη το καπέλλο του για να τους άκολουθήσει, μη δταν έβγήκε έξω είδε ότι οι δύο... φίλοι είχαν εξαφανιστεί με το άυτοκτονητο που τούς περιέμενε...

Ένα παιδί 120 εκάδες

Το «Νεαίλυ Μαιπλ» πληροφορείται από το Καπιτάουν της Αφρικης ότι εις ένα από τα εκεί σχολεία παρουσιάστηκε για να έγγραφη ως μαθητής ένας μικρός ήλιος 11 έτών, λεγόμενος Γεδεών Ρόντ. Ο μικρός αυτός έχει τής ξηπής διαστάσεις: ύψος σώματος ένα μέτρο, περιφέρεια στήθους 52 εκάτοστά, περιφέρεια ώσφους 58 εκάτ. και βάρους... 120 εκάδες!

Ο μικρός έξουσε ως τώρα στο χωριό Μονταγκιού και για πρώτη φορά θέλλει να έγγραφή στο σχολείο. Οι διδάσκαλοι όμως συντόπισαν στους γονείς του ν' αναβάλλουν την έγγραφήν γιατί επί του παρόντος δεν ύπάρχουν στα σχολεία καθίσματα για μαθητές τέτοιων διαστάσεων... δυο φορές στο μέτωπό του. Ήταν τόσο πολύ ταραγμένη άπ' όσα άκουσε που μόλις μπόρεσε να άρθώσει δυο λόγια άποχαριετισμού. Στόν δρόμο την περιέμενε ο Ρόμπερτ. Ξεκίνησαν και οι δύο τους. Ο ήλιος ολόκοκκινος πήγαινε να κρυφτή πίσω από ένα άκροβούνι. Η Έλενη γύρισε, έρριξε μία ματιά στην βίλλα και αισθάνθηκε δυο θερμά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. Ήσαν τή δάκρυα που έχουν για τον συντριμμένο άντρα που άφισε στην βίλλα, για τα σβυσμένα παιδικά της χρόνια, που μαζί με την τελευταία άχτίδα του ήλιου της έστειλαν τον τελευταίο χαιρετισμό...

Μεταφρ. Μαρϊάνθης Τοντόρεβα (Δήμια)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΕΥΚΩΜΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

Ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της Έπαρχίας, ο Κρατέρωφ, ισχνός και ψηλός σαν τηλεγραφόζυλο, προχώρησε και άπευθυνόμενος στο Ζυγκώφ, του είπε:

«Έξοχώτατε! οι πατρικές φροντίδες σας ο' όλο το διάστημα που διοικήσατε τον τόπο μας...

«Διάστημα περισσότερο των δέκα χρόνων», του ύπόβαλε από πίσω ο Ζακωούσιν.

«...διάστημα περισσότερο των δέκα χρόνων, συγκεντρώνον την σημερινή επίσημη ήμερα, έμάς, τους ύππικούς σας, ο' αυτή την τελετή!... χμ... και ως ένδειξη του σεβασμού μας και της βαθείας μας έγγνωμοσύνης, προσφέρουμε στην έξοχώτατ Ζας, αυτό το λεύκωμα, που έχει μέσα τις εικόνες όλων μας και εύχόμαστε να μη στερηθούμε ποτέ, ποτέ μέχρι θανάτου...

«Τών πατρικών φροντίδων σας, οι όποιες μας όδηγούν στο δρόμο της άρετης και της προόδου!... έπρόσθεσε ο Ζακωούσιν σκουπίζοντας τον ιδρώτα που έτρεχε από ολόκληρο το μέτωπό του. (Είχε, φαίνεται, μεγάλη επίθυμια να μιλήσει και γι' αυτό είχε προετοιμάσει έναν ολόκληρο λόγο). Και είθε να χωματίσει επί πολλά χρόνια από πάνω μας—άποτελείωμε—το λάβαρό σας, λάβαρο νομοσύνης, έγγραφίας και κοινωνικής ευημερίας!

Στο άριστερό μάγουλο του Ζυγκώφ, που είναν γεμάτο ζάρες, ένα δάκρυ κήλησε.

«Κύριοι, ειπε τότε εκείνος με μία φωνή που έτρεμε, δεν έπεριμένα...δεν είχα σκεφθεί ποτέ... ότι θα ερωτάζατε το άόημινο 'Ιωβιλαίο μου... Είμαι συγκινημένος... πολύ... πολύ συγκινημένος... Δέ θα ξεχάσω ποτέ μέχρι θανάτου αυτή την στιγμή... και πιστεύσατε... πιστεύσατε, φίλοι μου... ότι κανείς δεν εγχετα τόσο για την εδδαιμονία σας, όσο έγώ... Κι' άν κάποτε βρισκατεκάποιες δυσκολίες σε μένα κι' αυτές είνε για το καλό σας.

Ο Ζυγκώφ, ο διοικητής της επαρχίας, άγκάλιασε τον Πρόεδρο του Συμβουλίου Κρατέρωφ, ο όποιος, μην περιμένοντας τέτοια κίνη, χλώμισσε από τη χαρά του. «Έπειτα ο διοικητής έκαν' ένα τιμητικό που φανέρωνε ότι ή συγκίνησή του τον έμπόδιζε να μιλήρη κ' έπειτα άρχισε να κλαίει σε μωρό παιδί.

Υστερα, μόλις πούησε κάπως, άφρο είπε μερικά λόγια βαθεία συγκινημένος κ' έδωσε το χέρι σε όλους, κατέβηκε τις σκάλες από τις έπευφημίες των συγκεντρωμένων κ' έμπηκε σε' άμάξι του, άκολουθούμενος από τις εύλογιες τους.

Μέσω στο άμάξι του ο Ζυγκώφ ένιωσε μία άξαφνη συρροή δακρύων στα μάτια του που προερχόντουσαν από εφθρόσωνα συναίσθηματα κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

Στο σπίτι του άλλες χαρές τον έπεριέμαν. Ο ήιοκογένειά του, οι φίλοι του, οι γνώριμοί του του έκαναν τέτοιες τιμές ώστε κι' ο ίδιος πίστεψε ότι σι' αλήθεια είχε προσφέρει μεγάλες ύπηρεσίες στην πατρίδα του και ότι, άν δεν είχε έρθει αυτός στον κόσμο, ή πατρίδα του θα είνανε σε πολύ άοχημη θέση σήμερα. Το γεύμα του 'Ιωβιλαίου πέρασε ολόκληρο με προσποιεί, με προσφώνήσεις, με χειραφίες και με δάκρυα. Μένου λέξεις, ο Ζυγκώφ δεν περιέμενε ποτέ ν' άναγνωριστούν τόσο πολύ οι ύπηρεσίες του.

Κύριοι, ειπε στα έπίδορπια, άνταμείφθηκα πρό δυο ώρών για όλες τις δυσάρεστες που προκαλεί εναντίον του ένας άνθρώπος που κάνει στην ύπηρεσία του το καθήκον του. Σε όλο το διάστημα της διοικήσώς μου, βασίστηκα σταθερά στο άξίωμα ότι το κόνινδ δεν είνε καμωμένο για μās, αλλά εμεις για το κόνινδ. Και σήμερα, λαβαίνω τη μεγάλη άνταμοιβή! Οι ύππικοί μου μου πρόσφεραν ένα λεύκωμα. Νάτο! είμαι πολύ συγκινημένος.

Όλα τα πρόσωπα, φωτισμένα μ' ένα γιορτάσιμο ύψος, έσκυφαν πάνω από το λεύκωμα κι' άρχισαν να το κοιτάζουν.

«Όμορφο αυτό το λεύκωμα, ειπε ή Όλγα, ή κόρη του Ζυγκώφ. Στοιχηματίζω πως στοιχίζει παραπάνω από πενήντα ρούβλια. Α! τι όμορφο που είνε! Μπαμπά, δός το μου έμένα! Θα το φυλάξω... Τι όμορφο που είνε.

Η Όλγα, μετά το γεύμα, πήρε το λεύκωμα στην κάμαρη της και το κλειδίωσε στο γραφείο της. Την άλλη μέρα έβγαλε άπ' αυτά τις εικόνες των συμβόλων, τις πέταξε στο πάτωμα, κ' έβαλε στη θέση τους τις φιληνάδες της του Διδασκαλείου. Η άοπρες ποδιές διαδέχθηκαν τις επίσημες στολές.

Ο Κόλιας, ο γιος της έξοχώτητός του, μάζεψε τις φωτογραφίες των συμβόλων κ' έχρωμάτισε τα ρούχα τους κόκκινα. Έβγαλε μουσικά πράσινα σε όσους δεν είχαν μουσικά και γενειάδες θαλασσιές σε όσους δεν είχαν γενειάδα. Όταν δεν έμενε πιά τίποτε για να μποιηντίσει, έκοψε τους συμβούλους από το χαρτόνι της φωτογραφίας, τους τρύπησε με καρφίτσες τα μάτια και τούς έκανε καραγκιόζηδες με τους όποιους άρχισε να παίζει. Όταν έκοψε και τον πρόεδρο του Συμβουλίου τον Κρατέρωφ δεν έκόλλησε όρθιο σ' ένα κουτί των οπίριων και τον έπληξε έτσι στο γραφείο του πατέρα του.

Μπαμπά, δες ένα μνημείο! του είπε.

Ο Ζυγκώφ έσπασε στα γέλια, παρ' όλίγο να πέσει άνάσκελα και γιομάτος τρυφερότητα, φίλησε δυνατά τον Κόλια στο μάγουλο. «Α, παλιόπαιδο, του είπε, δεν ντρέεσαι να κάνεις έτσι τον Πρόεδρο του Συμβουλίου; Πήγαινε να τον δείξεις της μαμάς σου! Πρέπει να γελάσει κι' αυτή... Χά! Χά! Τι άστείος που φαίνεται ο κανάγιας!... Α. Τσέχωφ